

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. Z.**, zast. JUDr. Robertem Lososem, advokátem se sídlem nám. Republiky 3, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2014, čj. DSH/241/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 7. 2014, čj. 17 A 3/2014-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Hlídka Policie ČR zjistila, že žalobce dne 4. 9. 2013 v Domažlicích držel v ruce telefonní přístroj. Tím se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 7 odst. 1 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

[2] Při silniční kontrole žalobce uvedl, že netelefonoval a se spácháním přestupku nesouhlasil. Věc proto byla předána Městskému úřadu Domažlice (dále jen „správní orgán I. stupně“), který zahájil řízení o přestupku. Za účelem zjištění skutkového stavu věci správni orgán I. stupně předvolal žalobce a dále 3 svědky – spolujezdce žalobce a dva policisty. Výpověď obviněného vyhodnotil jako účelovou, ve snaze vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek. Výpověď svědka, žalobcova spolujezdce, vyhodnotil jako nevěrohodnou, a to pro její vnitřní rozpory. Naopak svědecké výpovědi policistů se v podstatných bodech shodovaly. Na základě svědeckých výpovědí a ostatních podkladů obsažených ve spisu správni orgán I. stupně rozhodl o vině žalobce a vyměřil mu, mj. i s ohledem na to, že v průběhu posledních třech let nemá v evidenční kartě řidiče žádný záznam o trestech, pokutu na dolní hranici zákonem určené sankce za spáchání tohoto typu přestupku. Žalobce se odvolal; žalovaný však rozhodnutím specifikovaným v záhlaví jeho odvolání zamítl.

[3] Žalobce následně se následně bránil žalobou. K námitkám žalobce krajský soud konstatoval, že žalovaný zjistil skutkový stav věci v souladu s požadavky § 3 správního řádu. Uvedl, že výpovědi policistů jako nestranných svědků, u nichž nebylo zjištěno, že by měli jakýkoliv zájem na řízení, vzájemně korespondovaly. Žalobu proto zamítl.

II.

Stručné shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d). Především tvrdí, že žalovaný založil své rozhodnutí na skutečnostech, které nenachází oporu ve správním spise. Žalovaný se navzdory tomu, že o přestupku žalobce neexistuje žádný objektivní důkaz (např. videozáznam), přiklonil ke skutkové verzi prezentované svědky policisty. Přitom zdůrazňuje, že ani správní orgány, ani krajský soud se nezabývaly zdravotní indispozicí svědka, žalobcova spolujezdce. Ten, jak je znát ze záznamu oční kliniky, trpí praktickou slepotou obou očí. Tento svědek proto nebyl objektivně schopen uvádět přesné detaily o průběhu jízdy s žalobcem. Stejně tak z toho důvodu hovořil obecněji o tom, že v místě bývá odpoledne pravidelný hustý provoz, a že tam bývá problém přejít na druhou stranu vozovky. Díky oční vadě nemohl tento svědek přesně označit ani místo, kdy byl žalobcem informován o sledování policejním vozem. Podstatné ovšem je, že tento svědek ve shodě s výpovědí žalobce potvrdil, že žalobce během celé cesty hovořil s ním a až do zastavení vozidla policejní hlídkou s nikým netelefonoval. Toto svědek registroval podle sluchového vjemu; sluch na rozdíl od zraku postižen nemá. Proto je tedy možné dojít k závěru, že o zjištěném skutkovém stavu existuje pochybnost.

[5] Krajský soud údajně odmítl argumentaci žalobce závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 5. 2012, čj. 17 A 101/2011-46 a vůbec se nezabýval rozsudkem NSS ze dne 22. 7. 2011, čj. 7 As 102/2010-86, na který byl v žalobě upozorněn. Žalobce se domnívá, že v posledně cit. rozsudku Nejvyšší správní soud řešil věc s obdobným skutkovým stavem.

pokračování

[6] Žalovaný se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Plzni. Uvádí, že se zdravotní indispozicí p. K. nemohl zabývat, neboť o ní nevěděl; stěžovatel se o ní poprvé zmínil až v řízení o kasační stížnosti. Navíc z obsahu jeho svědecké výpovědi nic nenasvědčovalo tomu, že tento svědek nemohl pro oční vadu vnímat okolní situaci. Naopak popisoval detaily, které za jízdy vnímal. Skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností. Proto žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Pro posouzení kasační stížnosti je klíčové, zda žalovaný zjistil skutkový stav, o němž neexistují důvodné pochybnosti.

[10] Stěžovatel tvrdí, že svědek, spolujezdec stěžovatele, trpěl oční vadou, což mohlo mít za následek nepřesnost a obecnost jeho sdělení během svědecké výpovědi. K této skutečnosti Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 5 nepřihlédl, neboť ji stěžovatel uplatnil teprve poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

[11] Stěžovatel namítá, že se správní orgány a posléze krajský soud i bez objektivního důkazu přiklonily ke skutkové verzi prezentované policisty.

[12] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Na základě dokazování správní orgány zjistily, že v tomto případě proti sobě stály dvě možné skutkové verze. Jednu verzi nastínil ze spáchání přestupku obviněný stěžovatel spolu s jeho spolujezdcem, druhou zasahující policisté. V první z těchto verzí žalovaný zcela správně spatřil rozpory, a to konkrétně mezi výpovědí stěžovatele a jeho spolujezdce ohledně momentu, kdy stěžovatel upozornil svědka na policejní vůz, resp. kdy usoudil, že policisté někoho honí. Žalovaný dále vyhodnotil jako vnitřně rozpornou i výpověď svědka, stěžovatelova spolujezdce, o počtu vozidel, které byly mezi nimi a policejním vozem. Naproti tomu v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by policisté, kteří prezentovali jinou verzi skutkového děje, měli jakýkoli zájem na výsledku řízení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, a ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011-115, část III.B.). Policisté, oproti stěžovateli a jeho spolujezdci, vypovídali shodně a zejména v souladu se skutečnostmi uvedenými v oznámení o přestupku. Jejich skutková verze byla ve srovnání s verzí stěžovatele a jeho spolujezdce hodnověrná.

[13] Navíc je ze správního spisu patrné, že správní orgán I. stupně provedl dostatečné dokazování, a to včetně důkazu svědeckou výpovědí spolujezdce, který svědčil ve prospěch stěžovatele. Vyhověl tak požadavku, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu

s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (viz § 3 správního řádu ve spojení s § 51 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích). V řízení o přestupku byly provedeny běžně využívané důkazy (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008-42, body 19 a 20); stěžovatel ostatně ani žádné další důkazy nenavrhoval (viz s. 4 protokolu ze dne 12. 11. 2013 o ústním projednání přestupku). Jelikož ani dle Nejvyššího správního soudu správní orgány během řízení o přestupku nezjistily okolnosti, jež by významněji zpochybňovaly konzistentní skutkovou verzi policistů, soud má rovněž za to, že stěžovatel během jízdy vozidlem držel v ruce mobilní telefon.

[14] Pokud jde o námitku, že se krajský soud řádně nevypořádal s názory obsaženými v předložených soudních rozhodnutích, které právně obdobnou situaci vyhodnotily odlišně od toho, jak tento případ vyřešil žalovaný, Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[15] Stěžovatel upozorňuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 5. 2012, čj. 17 A 101/2011-46, který má být v rozporu s nyní napadeným rozsudkem téhož soudu. Správnost rozsudku čj. 17 A 101/2011-46 potvrdil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 4. 2013, čj. 7 As 115/2012 – 25. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že v tomto rozsudku byla řešena skutkově odlišná situace. Ve věci řešené Krajským soudem v Plzni pod sp.zn. 17 A 101/2011 žalovaný správní orgán „bez jakéhokoliv racionálního důvodu“ přikládal svědecké výpovědi policistů větší váhu než svědecké výpovědi spolujezdce, jak vysvětlil zdejší soud ve svém rozsudku čj. 7 As 115/2012 – 25. V nynějším případě naopak žalovaný správní orgán detailně vysvětlil, proč jako věrohodnou shledal verzi policistů, nikoliv verzi stěžovatele a jeho spolujezdce.

[16] S odkazem na právní závěry rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2011, čj. 7 As 102/2010-86, se krajský soud výslovně nevypořádal. Podle Nejvyššího správního soudu toto pochybení nemá, ani mít nemůže, za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Ostatně již žalovaný v rozhodnutí specifikovaném v záhlaví zřetelně vysvětlil aplikovatelnost právního názoru uvedeného v rozsudku čj. 7 As 102/2010-86 na tento případ. Jelikož policisté shodně popsali konkrétní barvu telefonu, jež stěžovatel během jízdy vozidlem držel v ruce, jejich výpověď i ve světle rozhodnutí čj. 7 As 102/2010-86 vykazovala vysokou míru věrohodnosti. Na to rozhodně nemá vliv skutečnost, že policisté neuvedli přesnou značku telefonu stěžovatele. V dnešní době existují desítky různých druhů mobilních telefonů, o nichž policisté nemusí mít přehled; navíc rozlišit některé typy telefonů na dálku nebude s to ani expert specializující se na mobilní telefony. Z rozsudku čj. 7 As 102/2010-86 v žádném případě neplyne, že policisté musí vždy identifikovat značku telefonu.

[17] Ostatně cit. rozsudek čj. 7 As 102/2010-86 nutno chápat v jeho celkovém skutkovém kontextu: svědectví a nestrannost policistů byly tehdy zpochybněny i jejich následným nestandardním a překvapivě horlivým postupem vůči řidiči (slovy cit. rozsudku byla „provedena kontrola vybavení vozidla, přičemž policisté potvrdili, že pro ni nebyl dán žádný zvláštní důvod na straně stěžovatele jako účastníka silničního provozu, a ani např. neprobíhala celostátní akce, v rámci níž by se Policie ČR zaměřila právě na kontrolu povinné výbavy vozidel“). Samozřejmě ne každou prohlídku vozidla následující po zastavení vozidla kvůli spáchání přestupku je možno označit za šikanózní, stejně jako ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá

pokračování

pochybnosti o nepodjatosti policisty (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 – 27, bod 16 a tam dále cit. judikatura). V nyní posuzovaném případě navíc stěžovatel žádné takovéto šikanózní jednání svědčící o podjatosti policistů nenamítal.

[18] Nelze ani souhlasit s tím, že deficitem ve skutkovém poznání věci je absence videozáznamu či obdobně „exaktního“ důkazu. Je pravidelným znakem postihu přestupků typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd., že o přestupku nebude s ohledem na jeho povahu pořízen exaktní doklad typu fotografie z měřicího zařízení nebo videozáznam (viz rozsudek ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014 – 48, bod 25).

[19] Námitky jsou proto nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu